זאזי אומרת:
והמיזמוז, אתה מבין...

כל העולם וכל עתונות העולם מדברים אודות זאזי זאזי זאזי — נערה בעלת לשון שנונה ופיגון דיבור „איום", העלול להביא מלח־נווד במבוכה ובת־טובים להסמקה, כאשר היא מספרת על פריז הבלתי־ידועה בספרו של ריימון קינו חבר „אקדמי־גונקור". ספר שהפך רב־מכר ומושג באירופה ובאמריקה.

- **אהבה — ואהבה חופשית**
- **ציידי קטינות וחשקניות מזדקנות**
- **סוטים, עקומים וחמחמים.**

ובישראל כך נראית זאזי, בצבעי אופסט עליזים ותוססים, על־גבי עטיפת ספר הכיס בהוצאת „דשא" (201 עמודים — 95 אגורות) בתירגומה של עדנה קורנפלד (מתרגמת המחזה „מלאך האבן") **שנברה על לשון הארגו (סלנג־פריזאי) שבספר, והפכה את קריאת התירגום להנאה, ושוב — להנאה. ספר כלתי־רגיל!**

- **שוטרים, בצע ומוסר**
- **תיירים, נשים וכל השאר**
- **„רומן צרפתי נועז", כפי שהעולם מכין מושג זה.**

והמיזמוז אתה מבין...?

„בסדר, קודם כל עליך לדעת, שאמא, פשוט, לא יכלה לסבול את אבא, גועל נפש וכל השאר. אז מזה נהיה אבא עצוב התחיל לישתכר כמו אינני יודעת מה. היה שותה כמו חבית. ובכן כשהיה במצב כזה, צריך היה להזהר מפניו, היה נכנס לכל חור, כמו שאמרו. אפילו את החתולה היה מש־כיב. ממש כמו בשיר המיוחס להוא. אתה מכיר אותו?"

„אני מבין," אמר הברנש.

„הוא היה אז בבית לבדו, אב־שלי, ישב בבית וחיכה, לבדו לגמרי, ז׳ת׳אמרת הוא חשב שהוא לבד. חכה רגע, תיכף תבין ה־כל. ובכן, אני הגעתי הביתה והנה הוא יושב שיכור כמו כלב־משוגע, אב־שלי, ומתחיל לנשק אותי, מה שלמעשה די טבעי, כיתן שזה אב־שלי, אבל פתאום הוא מתחיל למשש אותי, ׳תה מבין, אז אני אומרת לו לא אבא, תפסיק אבא, כיתן שהבינותי מה הוא רוצה לעשות, הממזר הזה, אבל כש־אני אומרת לא אבא, זה אל תעשה, רק זה לא, ובשום אופן, הוא קופץ לדלת, סוגר על המנעול, שם את המפתח בכיס, מגלגל את העיניים ומתחיל לעשות את אה אה, בדיוק כמו שעושים בסינמה, איום ונורא אני אומרת לך. אני לא אשאל אותך מה לעשות, צרח, אני לא אשאל אותך מה כן לעשות ומה לא, אני אעשה אתך מה שאני רוצה. היה לו אפילו קצת קצף על השם־תיים, כשצעק את הגבזויות האלה, ולבסוף הוא קפץ עלי. לא היה קשה להתחמק ממ־נו, משום שהיה שיכור כמו אינני יודעת מה. אז, כפי שאמרתי, הוא קפץ וטראח! — השתטח על הריצפה, עם הפרצוף למ־טה. הוא קם ושוב מתחיל לדרוך אחרי; בקיצור, מלחמת שורים ממש. לבסוף הוא תפס אותי, והמיזמוז, אתה מבין, מתחיל מחדש. אבל ברגע זה נפתחת הדלת בשקט, כיון שעכשיו אני צריכה ל׳סביר לך, ש־אמ׳שלי אמרה לו דרך אגב, אתה מבין, אני יוצאת, הולכת לקנות ספגטי וקדלי חזיר, אבל זה לא היה נכון, היא סתם אמ־רה לו ׳תה בשביל לסדר אותו, ובמקום זה הלכה והסתתרה בחדר הכביסה, איפה שהיא שמה את הגרזן, ואחר־כך חזרה בש־קט כמו עכבר, וברור שאת צרור המפתחות שלה החזיקה בכיס. ממזרה, אמ׳שלי, מה?"

„זה נכון," אומר הברנש.

יום בהיר אחד התחשק לו

„באמת, ישנם כאלה שהם חלאה גמורה," אומר האורח השני.

בינתיים הופצו הפרטים בקרב ההמון. אשה אחת אומרת:

„׳ני לא מבינה."

גבר מתנדב להסביר לה. הוא מוציא מכי־סו פיסת נייר ועט כדורי וממחיש לה את הענין באמצעות שירטוט.

„מתגידו לזה," אומרת האשה בקול חול־מי, והיא מוסיפה: „וזה פועל?"

אשת סוחר, שהסקרנות דחפתה לזנוח את חנותה, מגלה פרטים אינטימיים אחדים: „ני־קח, למשל, את בעלי. מה תגיד לזה, שיום בהיר אחד התחשק לו פתאום ל...(פרטים) איפה הוא למד את זה, אני שואלת אותך!"

העתונות מתלהבת

„הארץ"

מי היא זאזי? באמת, בתה של אתה זוכר את התופרת מסאן־מונטרון, שרוצצה את הכרוב של בעלה במכת גרזן... הנכון שאמה זוכתה משום שאביה, שהירבה לשתות, נישק את זאזי, מה שהיה נורמאלי לחלוטין, שהרי היה אבי. אבל פתאום הבינותי להיכן רצה להגיע. חסינופוד... מה מידת האמת בסיפור הבלהות והדמיון שבפי זאזי, שהיא רק בת ארבע־עשרה, חמש־עשרה או שש־עשרה... ספר שזכה למוניטין ולמכירה רבה.

„מעריב"

רב־מכר בצרפת. לשונה הגסה גובלת, לעתים קרובות, בניבול־פה, אך תמיד זוהי לשון „שהאנשים משתמשים בה באמת".

„ד׳גארדיאן", לונדון

בדיוק כפי שרומן צרפתי נראה בעיני זרים — נועז ביותר.

„טיים", ניויורק

זאזי הפכה למושג לאומי בצרפת. רב־מכר וסרט המושך המונים.

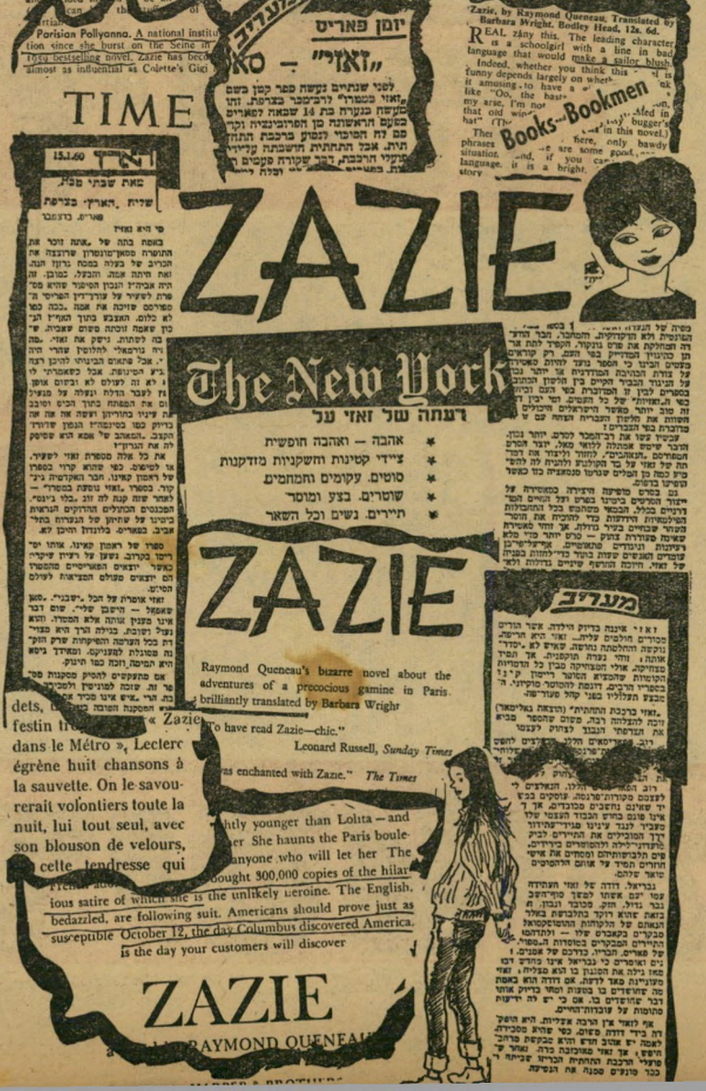

המפורסם במועדוני העקומים בפריז

כמו במטה קסמים נחצה מסך הקטיפה האדום, שסגר על פתח המועדון, ולעיניהם של האורחים מוכי הפליאה נתגלו הבאר, השולחנות, הבמה וריצפת הריקודים של „גבעת־חנוס", המפורסם במועדוני־העקומים בפריז רבתי כולה, אשר, תודה לאל, אינה סובלת מחסור בהם.

נערה סקוטית, — מלצר פשוט מעובדי המוסד, — סקרה את האישיות במבט עמ־קני והביעה דעתה עליה בקול רם.

„מה יש לדבר, יש כל מיני פסיכיים בעולם," הצהיר, המלצר בשמלונית המשו־בצת, „אפילו חמחמי תוכים..."

„חחיכת הרא שכמותך," אמר טורנדו, „׳תה חושב, קוף שעיר, ש׳תה יכול להש־תחת אל התוכי שלי, בחצאית החינגית הזאת שמאחוריה ׳תה מסתיר את התחת המחורבן שלך שלא לדבר על הז... אז..."

איזה מין אמן אתה?

„ובכן," אומר הברנש. (שתיקה) „זוהי, איפוא, הדרך, בה אתה מרוויח את לחמך — משדל ילדות קטנות לזנות."

„אני מכחיש מסירה."

„יש לך מצח נחושה, מסירה. אדם ש־נתפס בקלקלתו .. הרי מצאתי את ה־קנטונת אורבת ללקוחות בשוק הפשפשים. אני מקווה רק, שלכל הפחות אין אתה מציע אותה לערבים."

„לא. בחיי שלא. אף פעם לא."

„גם לא לפולנים?"

„בחיי, שגם לא לפולנים, מסירה."

„רק לצרפתים ולתיירים עשירים, מה?"

„לאף אחד לא, בחיי."

הברנש חייך חיוך שטני, כמו בסרט קולנוע.

„והגד נא לי, ידידי היקר," מילמל, „מה הוא משלוח היד, המשמש לך מסתה למעשיך המגונים?"

„אמן."

„אמן? אתה אמן? הילדה אמרה לי, ש־אתה שומר לילה."

„היא אינה יודעת על כך. הרי לא תמיד אומרים לילדים את האמת. לא כן?"

„ובכן," ממשיך הברנש, „איזה מין אמן אתה?"

גבריאל משפיל עיניו בענווה.

„רקדנית סטריפ־טיז," הוא משיב.

הלילה תהיה ההזדמנות שלי

„ובכן, הענין הוא בזה," אמר הברנש, „את נורא מוצאת חן בעיני. ברגע הראשון, שראיתי אותך הבוקר, אמרתי לעצמי: לא אוכל להוסיף לחיות על־פני האדמה הזאת, אם לא אשכיב אותה, במוקדם או במא־חר, ומשום כך אמרתי לעצמי: אם כבר כך אז למה לא במוקדם ככל האפשר? אינני יכול לחכות. תביני, אינני טיפוס סבלני: כזה אני. וכך אמרתי לעצמי: הלילה תהיה ההזדמנות שלי, משום שהיא, האלוהית, האהובה — זו את — תהיה לבדה, לגמרי, בקן החמים והטעים שלה. (היו אלה קטעים מתוך הספר „זאזי במטרו" שהופיע השבוע בהוצאת „דשא" — ספר־כיס: 95 אגורות).

(מודעה)